

yttret, at Indenrigsministerens Udtalelse i saa Henseende ikke var bestemt nok. Jeg kan ikke Andet end slutte mig til det af ham i saa Henseende udtalte Ønske, idet jeg skal bemærke, at Udvalget og jeg som dets Ordfører er kommen her ind i Salen med den Overbeviisning, at Indenrigsministeren efter de Forandringer, vi havde foretaget efter hans Ønske, vilde slutte sig til vort Udkast, og at altsaa den Betingelse, som ogsaa jeg er villig til, om ikke at opstille som ufravigelig, dog ialtsald at tillægge en ikke ringe Vægt, i dette Tilfælde var tilstede. Dette ubeluffer naturligtvis ikke, at der fra Indenrigsministerens Side kunde med Hensyn til nogle underordnede Enkeltheder efter fornyet Overveelse fremkomme enkelte Bemærkninger, som selvfølgelig vilde blive tagne under Overveelse i Udvalget, og, hvis man ser sig istand dertil, bragte i Form af Ændringsforslag, hvilket ialtsald ogsaa kunde ske af Indenrigsministeren selv, men Hovedspørgsmaalet, hvorom ogsaa jeg kun kan ønske en bestemt Udtalelse, det er, hvorvidt Indenrigsministeren andrager for Thinget paa, at det skal forkaste Udvalgets Forslag, og derimod vedtage hans, saaledes som det nu foreligger, ialtsald under Forbehold af de senere Rempelser i Detaillen, som det kan faae. Naar den ærede Rigsdagsmand imidlertid meente, at der her ved Siden af den almindelige Betragtning, om man enten skulde antage eller forkaste Regjeringens Lov, og ikke omskrive den — hvorved jeg dog skal bemærke, at der er omskrevet ikke saa Lovudkast i Rigsdagen, som ikke have tabt der ved — var den særlige Mangel tilstede, at alle vedkommende Autoriteter havde udtalt sig over Regjeringens Lovudkast, men ikke over det foreliggende, da beroer dette paa en Feiltagelse. Der er nemlig ikke forelagt Grosferersocietetet eller Borgerrepræsentationen noget Lovudkast fra Regjeringens Side, men Sagen er bleven taget under Forhandling, og de have i denne Henseende gjort deres Forslag. Hvis den ærede Rigsdagsmand imidlertid havde gjort sig bekendt med disse Betænkninger — og det er en Selsøge, at Udvalget ikke blot har gennemgaaet dem, men i det Hele Sagens Acter, der gaar langt længere tilbage i Tiden — saa vilde han dog maaskee have fundet Betænke-

lighed ved at accentuere sin Udtalelse for stærkt, thi Grosferersocietetets Betænkning gaaer i et fort Begreb ud paa, at Havnen bør henlægges under Kommunen, da det ikke sjønner, hvorfor det ikke ligesaa godt kunde være Tilfældet i Kjøbenhavn som alle andre Steder. Da det nu, som bekendt, paa alle andee Steder netop ikke er Tilfældet, saa kan en saadan Udtalelse, selv for dem, der ellers give sig Autoriteter i Bold, ikke indeholde nogen særdeles Fristelse til at kaste sig i Grosferersocietetets Arme. Den eneste Grund, hvorfor det androg paa en Forandring, var en Forudsætning, som er urigtig. Borgerrepræsentationens Erklæring, som fylder en halv Side, er saa dunkelt affattet, at Halvdelen af Magistratens Erklæring gaaer ud paa at drøfte, hvad Borgerrepræsentationens Mening maatte være, om Forvaltningen skal høre under Indenrigsministeriet, eller om den besluttende Myndighed i disse Sager skal vindiceres Kommunen. Jeg troer, at det Sidste maa have været Borgerrepræsentationens Tanke, men, som sagt, det er et Factum, og jeg skal forelægge den ærede Landstingsmand selve Erklæringen til Eftersyn, at Magistraten anvender Halvdelen af sin Erklæring til at fortolke Borgerrepræsentationens Betænkning i saa Henseende, og i ethvert Tilfælde troer jeg, at de fra disse Autoriteter foreliggende Erklæringer, man tillægge dem nu en større eller mindre Vægt, have en saadan Beskaffenhed, at de ligesaavel kunne tjene til Støtte for det ene som for det andet Forslag. Iøvrigt skal jeg bemærke, at der i Sagen foreligger Forarbejder, som ere ældre end baade Regjeringens Udkast og hvad dertil knytter sig; disse Forarbejder har Udvalget selvfølgelig gennemgaaet, ligesom ogsaa Udvalget, hvad der jo kunde forudsættes, angaaende denne Sag har confereret med saglyndige Mænd i selve Havneadministrationen og har søgt at faae fyldestgjørende Oplysninger om Forretningernes Omfang o. s. v., inden det kom med sit Forslag. At den ærede Rigsdagsmand, hvem jeg her nærmest svarer, ikke har seet sig istand til at give noget brugbart Bidrag til Sagens Bedømmelse i Realiteten, vil ikke undre Noget, da han med fuld Føle har erklæret, at han ikke var noie inde i disse Forhold, og jeg troer ogsaa, at hans Fore-